



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: **JUDr. P. K., J.**, zastúpeného *Advokátskou kanceláriou JUDr. František Sedlačko, s.r.o.*, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Františka Sedlačka, Zámocká 22, Bratislava proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.p.: SLV-244/PK-2008 zo dňa 19.6.2008 a č.p.: SLV-783/PK-2008 zo dňa 11.9.2008 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7.9.2011 č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7.9.2011 č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP (oneskorene podaná žaloba) konanie v časti o preskúmanie rozhodnutia žalovaného

č.p.: SLV-244/PK-2008 zo dňa 19.6.2008, ktorým bol zrušený personálny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ č. 481 z 23.3.2008, ktorým bol žalobca v stálej štátnej službe podľa § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“ – prevedený z funkcie vedúci oddelenia odhaľovania Odboru Bratislava – Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Služobného úradu Ministerstva vnútra SR a podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1.4.2008 ustanovený do funkcie starší referent špecialista oddelenia finančnej polície, odboru Bratislava, Úradu boja proti organizovanej kriminalite a služobného úradu boja proti organizovanej kriminalite a služobného úradu Ministerstva vnútra SR. Zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-783/PK-2008 zo dňa 11.9.2008, ktorým bol zmenený personálny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite č. 604 z 24.6.2008 a žalobca bol ustanovený podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 24.6.2008 v stálej štátnej službe – naposledy služobne zaradený vo funkcii starší referent špecialista, oddelenia finančnej polície odboru Bratislava, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, služobného úradu Ministerstva vnútra SR a súčasne žalobcu dňom 23.6.2008 odvolal z doterajšej funkcie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Výrok o zastavení konania odôvodnil nedodržaním lehoty na podanie žaloby stanovenej v § 250b ods. 1 OSP, keď žalobu podal 13.11.2008, teda po viac ako 4 mesiacoch po doručení napadnutého rozhodnutia.

Podľa obsahu žalobných dôvodov krajský súd posudzoval zákonnosť rozhodnutia, vydaného vo veci ustanovenia žalobcu do voľnej funkcie. Krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-783/PK-2008 zo dňa 11.9.2008 obsahuje všetky predpísané zákonné náležitosti, je náležite odôvodnené a žalovaný sa v ňom vyporiadal so všetkými podstatnými námietkami, ktoré žalobca uplatnil v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného vychádzal krajský súd zo zisteného skutkového stavu, keď žalobca najprv dňa 19.2.2008 požiadal o prevedenie na inú funkciu, neskôr dňa 27.6.2008 k prevedeniu na voľnú funkciu staršieho referenta špecialistu oddelenia finančnej polície odboru Bratislava Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia udelil súhlas, avšak ešte v ten istý deň súhlas

zobral späť. Pre krajský súd podstatným pre posúdenie zistených skutkových okolností a ich právne vyhodnotenie, formulované do výroku súdu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie a žalovaný ním ustanovil dňom 24.6.2008 žalobcu do funkcie starší referent špecialista oddelenia finančnej polície odboru Bratislava, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ, služobného úradu Ministerstva vnútra SR. V čase rozhodnom pre personálne konanie a rozhodnutie vo veci nebola žalobcom požadovaná funkcia voľná. Funkcia zastávaná v minulosti žalobcom bola obsadená po tom, ako bol žalobca na jeho vlastnú žiadosť prevedený na inú funkciu personálnym rozkazom č. 481 zo dňa 23.3.2008. Následne po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia dospel krajský súd k záveru, že žalovaný správne posúdil vec po právnej stránke a svoje závery náležite odôvodnil. Keďže námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie preskúmaného rozhodnutia, krajský súd žalobu zamietol ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na neúspech v konaní nepriznal žalobcovi právo na ich náhradu.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť náhrady trov konania. V odvolaní uviedol, že rozsudok krajského súdu napáda v celom rozsahu, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP). Uviedol, že pre ďalšie konanie bol vo veci záväzný právny názor, vyslovený v rozhodnutí prvého viceprezidenta PZ z 19.6.2008 č.p.: SLV-244/PK-2008, pričom žalobca uvedené rozhodnutie nenapadol, keďže uvedeným rozhodnutím bolo jeho námietkam v celom rozsahu vyhovené. V rozhodnom čase objektívne nemohol predpokladať, že v konečnom dôsledku nedôjde k náprave protiprávneho stavu. Z uvedeného dôvodu považoval žalobca za neakceptovateľné, že sa krajský súd vyporiadal iba z procesného hľadiska s otázkou zákonnosti rozhodnutia prvého viceprezidenta PZ č.p.: SLV-244/PK-2008 zo dňa 19.6.2008. V odvolaní ďalej žalobca popisuje skutkový stav od vydania prvého personálneho rozkazu a ďalej uvádza, že po rozhodnutí o jeho prevedení do inej funkcie nebolo možné lege artis, až do jeho právoplatnosti, natrvalo inú osobu ustanoviť do voľnej funkcie, ktorú žalobca pôvodne zastával. Tvrdil, že až po právoplatnosti rozhodnutia o prevedení žalobcu do inej funkcie mohol nadriadený bez obmedzení rozhodnúť o permanentnom ustanovení inej osoby do inej funkcie. Ďalej namietal, že krajský súd sa nezaoberal absenciou súhlasu žalobcu s prevedením

na inú funkciu ani obranou, spočívajúcou v tvrdení, že pri spracovávaní personálneho rozkazu riaditeľa ÚBOK č. 604 z 24.6.2008 došlo k chybe v písaní.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že bol vydaný v súlade s ustanoveniami OSP, po riadnom zistení skutočného stavu veci, je v dostatočnom rozsahu odôvodnený a krajský súd sa v ňom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. To znamená, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutie orgánu verejnej správy (napr. uznesenie ÚS SR č. k. II.ÚS 127/07-21 zo 6.6.2007). Ďalej poukázal aj na právny názor Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (I.ÚS 141/09-12, IV.ÚS 112/05, I.ÚS 117/05). V súvislosti s dvojmesačnou lehotou, stanovenou v § 250b ods. 1 OSP poukázal na tzv. koncentračnú zásadu, uplatnenie ktorej má za následok, že po uplynutí dvojmesačnej lehoty sa neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby. Tiež uviedol, že po podrobnom preštudovaní z podaného odvolania vyplývajú identické námietky, uvádzané už v podanej žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Pokiaľ ide o zastavujúci výrok napadnutého rozsudku krajského súdu, tu najvyšší súd uvádza, že jeho predmetom bolo rozhodnutie, na ktorého preskúmanie je určený osobitný postup. Nebolo preto možné postupom podľa § 245 ods. 1 OSP preskúmať v danom konaní jeho zákonnosť. Pretože odpustenie dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby nie je možné (§ 250b ods. 1 druhá veta OSP), krajský súd nepochybil, keď zastavil konanie v časti o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-244/PK-2008 zo dňa 19.6.2008. Vzhľadom na uvedenú kogentnú zákonnú procesnú úpravu nebolo možné ani v odvolacom konaní zohľadniť námietky žalobcu, že uvedené rozhodnutie nenapadol, keďže ním bolo jeho námietkam v celom rozsahu vyhovené a v rozhodnom čase objektívne nemohol predpokladať, že v konečnom dôsledku nedôjde k náprave protiprávneho stavu.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že rozhodnutím žalovaného č.p.: SLV-783/PK-2008 zo dňa 11.9.2008 bol zmenený personálny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite č. 604 z 24.6.2008 a žalobca bol ustanovený podľa § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 24.6.2008 v stálej štátnej službe – naposledy služobne zaradený vo funkcii starší referent špecialista oddelenia finančnej polície odboru Bratislava, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, služobného úradu Ministerstva vnútra SR a súčasne žalobcu dňom 23.6.2008 odvolal z doterajšej funkcie. Žalobca bol napadnutým rozhodnutím ustanovený do voľnej funkcie, pre ktorú spĺňa kvalifikačné predpoklady.

V prvom rade je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva – ide o štátnozamestnanecký právny pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu – rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhyba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré

je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8.12.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlender proti Francúzsku, rozsudok z 27.6.2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96). Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov ustanoviť ich na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii. S poukazom na to je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do „primeranej“, resp. „adekvátnej funkcie“. Logickým výkladom citovaného ustanovenia preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátne voľná funkcia.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé z rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-783/PK-2008 zo dňa 11.9.2008, ktorým bol zmenený personálny rozkaz riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite č. 604 z 24.6.2008, že ustanovenie žalobcu do funkcie starší referent špecialista oddelenia finančnej polície odboru Bratislava, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, služobného úradu Ministerstva vnútra SR sa uskutočnilo v súlade s ustanovením § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., nedošlo ani podľa názoru

najvyššieho súdu k porušeniu zákona postupom a rozhodovaním správnych orgánov v danej veci.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 218/08-59, 2 S 223/08-59 zo 7.9.2011, pretože je vo výroku vecne správny (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. augusta 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth